

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci

žalobce: **N. S.**,
státní příslušník Ukrajiny,
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
sídlem Vinohradská 22, Praha 2,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 6. 2019, č. j. CPR-3009-5/ČJ-2019-930310-V244, o správním vyhoštění,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), doručenou Krajskému soudu v Praze dne 17. 6. 2019, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 19. 11. 2018, č. j.

KRPS-285612-30/ČJ-2018-010025 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném od 15. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, přičemž doba k vycestování byla určena v délce 10 dnů od právní moci rozhodnutí.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná po rekapitulaci dosavadního průběhu správního řízení a odvolacích námitek uvedla, že správní orgán I. stupně správně podřadil posuzovaný případ pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť se v řízení dostatečným způsobem prokázalo, že žalobce v České republice vykonával práci, ačkoli nedisponoval žádným povolením k zaměstnání na území České republiky (následně ani povolením k pobytu), přestože podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném od 15. 8. 2017 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), pro tuto činnost potřeboval povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu, přičemž žalobce nespadal do žádné z výjimek vypočtených v § 98 zákona o zaměstnanosti. Konkrétně je správním spisem prokázáno, že žalobce v období od 30. 3. 2018 do 20. 9. 2018 pracoval v České republice bez povolení k zaměstnání. Dále žalovaná uvedla, že správní orgán I. stupně správně podřadil posuzovaný případ též pod § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť se v řízení nadto prokázalo, že žalobce pobýval v České republice v období od 26. 6. 2018 do 20. 9. 2018 neoprávněně (bez platného oprávnění k pobytu), tj. nad rámec povolené doby pobytu, po kterou byl na území České republiky oprávněn pobývat na základě uděleného polského víza. Správní orgán I. stupně si také vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, podle něhož zde nebyla překážka vycestování. Že nebude žalobce po návratu na Ukrajinu vystaven riziku vážné újmy, pak bylo potvrzeno stanoviskem ministra vnitra ze dne 2. 5. 2019. K odvolacím námitkám žalovaná shrnula, že protiprávní jednání žalobce bylo v rámci vedeného řízení prokázáno bez důvodných pochybností, spisový materiál obsahoval dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí a žalobci byla v řízení poskytnuta veškerá potřebná součinnost k uplatnění jeho práv. Zjištění odůvodňují závěr, že žalobce byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání a že na území České republiky pobýval bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Skutečnost, že žalobce má (resp. nejméně do 11. 10. 2018 měl) povolený pobyt na území Polska, vyhoštění z České republiky nebrání, přitom správní vyhoštění bez dalšího nezakládá nemožnost žalobce pobývat na území Polské republiky na základě vydaného víza (oprávnění k pobytu). Správní vyhoštění žalobce je povinností správního orgánu přímo navazující na zjištění, že naplnil příslušnou skutkovou podstatu, nedojde-li k závěru, že by to bylo nepřiměřené. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v zákonném rozmezí a v adekvátní výši jako v obdobných případech. Doba k vycestování byla stanovena přiměřeně, neboť v řízení nevyšly najevo ani žalobce netvrdil žádné konkrétní překážky s vycestováním spojené.
3. Žalobce v podané žalobě předně obecně namítá, že správní orgány nezjistily bez důvodných pochybností náležitě skutečný stav věci, čímž měly porušit § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Správní orgány podle žalobce zjišťovaly pouze skutečnosti v jeho neprospěch, nikoliv v jeho prospěch, což je v rozporu s § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgán ani nedbal, aby

přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce, čímž byl porušen § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.

4. Žalobce v návaznosti na uvedené zásady konkrétněji namítá nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně i napadeného rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení výkonu nelegální práce. Žalobce byl vyslán polským zaměstnavatelem, pro něhož pracoval i po vyslání a jenž mu poskytoval mzdu. Polské vízum ho opravňovalo i k výkonu zaměstnání. Pro výkon pracovní činnosti na území České republiky nepotřeboval povolení k zaměstnání, neboť sem byl řádně vyslán za účelem přeshraničního poskytování služeb. Dále uvedl, že je pouhým zaměstnancem neznalým práva, nevybíral si, kde bude působit a řídil se jen pokyny zaměstnavatele. Našel si zaměstnání v Polsku a zaměstnavatel mu přidělil pracovní úkol, který byl povinen splnit. Jeho zaměstnání bylo smluvně „podchyceno“ a oznámeno českým orgánům. Žalobce tedy žádnou povinnost neporušil, jen pracoval dle pokynů svého zaměstnavatele. V tomto ohledu jsou jak forma uloženého opatření (správní vyhoštění), tak i jeho délka nepřiměřené.
5. Dále namítá, že skutkový stav věci nebyl dostatečně zjištěn. Žalobce si zakázku nesháněl sám, pracoval pro zaměstnavatele, který ji měl dohodnutou s jinou společností. Nebyly zjištěny okolnosti vyslání a vztahy mezi jednotlivými společnostmi. Bylo tak na místě vyslechnout oprávněné osoby ze subjektů zainteresovaných do poskytnutí služby, aby poskytly informace o výkonu činnosti žalobcem.
6. V souvislosti s tím žalobce rovněž namítl, že neměl možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti rozhodnutí s ohledem na zásah do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgány měly postupovat v otázce přiměřenosti podle § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce považuje rozhodnutí v otázce přiměřenosti, resp. nepřiměřenosti uloženého opatření za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť odůvodnění nemůže stát pouze na argumentu, že žalobce má v původní vlasti zázemí a má se kam vrátit. Ztráta možnosti pobývat na území Polska, kde má povolen pobyť, je nepochybně zásahem do soukromého života.
7. Žalobce následně namítá, že rozhodnutí o správním vyhoštění není účelné. Žalobce krátce po zahájení řízení opustil území České republiky, proto považuje uložené opatření za nadbytečné, neboť cíle opatření bylo již dosaženo a ochrana zájmů společnosti již nevyžaduje uložení správního vyhoštění, když jeho uložení žalobce nad únosnou míru zatěžuje. Žalobce upozorňoval na to, že se po celou dobu řízení zdržuje mimo území České republiky, nicméně lhůta vyhoštění počne běžet až skončením řízení.
8. Pokud jde o délku uloženého správního vyhoštění, považuje ji žalobce jednak za nepřiměřenou, jednak za nepřezkoumatelnou, neboť není nikterak zdůvodněno, proč byla tato uložena právě v délce 18 měsíců, a nadto je v rozporu s praxí správního orgánu I. stupně. Žalobce je trestněprávně zachovalý, bez jediného přestupku, vždy pobývajícím na základě řádného povolení k pobytu. Co tedy vedlo k uložení správního vyhoštění v dané délce je záhadou, uložena výměra není postavena na žádném základě.
9. Žalovaná ve stručném vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí, jakož i na spisový materiál, neboť je přesvědčena, že se k věci již podrobně vyjádřila a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo shledáno protiprávní jednání žalobce. Navrhuje proto zamítnutí žaloby.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O žalobě rozhodl soud postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaná výslovně uvedla, že s projednáním věci bez jednání souhlasí, a souhlas žalobce se presumuje, neboť ani na výzvu soudu nesdělil, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

11. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 20. 9. 2018 byl žalobce vykonávající ruční práci dělníka (při povrchové úpravě a montáži dílů pro automobilový průmysl) zajištěn při policejní kontrole v areálu obchodní společnosti A. P. P. s.r.o. na adrese Pražská 2589, N., neboť se sice prokázal platným cestovním pasem a polským povolením k pobytu (dlouhodobým vízem typu D) s platností od 25. 2. 2018 do 11. 10. 2018, avšak neměl žádné platné pracovní povolení ani povolení k zaměstnání na území České republiky. S žalobcem bylo téhož dne zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění pod č. j. KRPS-285612-9/ČJ-2018-010025 a byl vyslechnut za přítomnosti tlumočnicka. Jelikož žalobce při výslechu uvedl, že na území České republiky přicestoval dne 28. 3. 2018, od té doby nikam nevycestoval a po celou dobu se nepřetržitě zdržoval na území České republiky, bylo nadto zjištěno, že žalobce na území České republiky pobývá nelegálně nad rámec povolené doby 90 dní v rámci 180 dnů dle Schengenské prováděcí úmluvy. Na základě tohoto zjištění přistoupil správní orgán I. stupně k rozšíření správního řízení o správním vyhoštění, o čemž byl žalobce vyrozuměn. Tento přestupek žalobce byl vyřešen na místě zaplacenou blokovou pokutou ve výši 500 Kč.
12. Žalobce při výslechu dále uvedl, že na území České republiky přicestoval autobusem z Ukrajiny přes hraniční přechod Slovenska. Jel přímo do N.. Přijel toliko za účelem práce, kterou měl již před svým příjezdem domluvenou. Opatřil si osobně přes vízové centrum na Ukrajině polské pracovní vízum, za které zaplatil asi 2 000 Kč. Věděl, že na toto vízum může v České republice pobývat. Na uvedené vízum v Polsku nepracoval, nebyl zaměstnancem žádné polské firmy ani agentury, v Polsku nikdy nebyl. Ke svým tvrzením neměl žádné dokumenty. V České republice pobýval v hotelu B. N., přičemž toto ubytování mu zajistil Ukrajinec V., který za něho ubytování platil. Práci u obchodní společnosti A. P. P. s.r.o. si žalobce našel už na Ukrajině přes známé a V., dne 29. 3. 2018 absolvoval pracovní školení a dne 30. 3. 2018 nastoupil do práce na pozici dělníka (montoval sedačky do automobilů). Pracoval ve dvanáctihodinovém směnném provozu od pondělí do pátku (a občas o víkendu), vstup do objektu byl na otisk prstu a docházka se evidovala mistrem ve výrobě. Pracovní oděv měl vlastní a pracovní pomůcky i nástroje byly na místě. Pracovní úkoly mu přidělovala zaměstnankyně společnosti A. P. P. s.r.o., která ho též kontrolovala. Žádnou písemnou pracovní smlouvu neměl, vše bylo dohodnuto jen ústně na dobu neurčitou se zprostředkovatelem V., který mu též vyplácel mzdu. Dohodnutá odměna za práci činila 80 Kč/hod a celkem si žalobce do té doby

vydělal asi 60 000 Kč čistého. Žalobce neměl ani pracovní povolení ani živnostenský list, byl si vědom svého protiprávního jednání. Uvedl, že vyhoštění by nemělo vliv na jeho soukromý a rodinný život, jelikož na Ukrajině má domov a rodinu. Žalobce je zdravý, nemá žádné závazky ani vazby vůči České republice, nemá zde ani příbuzné. Žalobci nebyla známa žádná překážka, která by mu bránila v návratu na Ukrajinu, kam měl v úmyslu se dobrovolně vrátit a měl k tomu i dostatečné finanční prostředky.

13. Téhož dne 20. 9. 2018 byl žalobce vyrozuměn o tom, že ve věci bude probíhat další šetření, a proto není možné skončit řízení v zákonem předvídané sedmidenní lhůtě.
14. Součástí spisu jsou dále fotografie žalobce přítomného na pracovišti dne 20. 9. 2018 (ke kterým žalobce během výslechu uvedl, že se na nich poznává) a výpis z docházky za měsíc srpen a září 2018, z nichž vyplývá, že se žalobce předmětného dne nacházel na pracovišti společnosti A. P. P. s.r.o. Součástí spisu je též rámcová smlouva o dočasném přidělení zaměstnanců ze dne 23. 4. 2018 uzavřená mezi V. W. s.r.o. jako agenturou a A. P. P. s.r.o., kterou předložil jednatel obchodní společnosti A. P. P. s.r.o. V. Š. s tím, že kromě kmenových zaměstnanců využívá společnost také zaměstnance pracovní agentury. Dále je součástí spisu blok na pokutu na místě zaplacenou ze dne 20. 9. 2018, č. bloku B0129403, vystavený žalobci za přestupek podle § 156 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, a to v částce 500 Kč. Součástí spisu je nadto sdělení Úřadu práce České republiky ze dne 18. 10. 2018, ze kterého vyplývá, že žalobce podle databáze Ministerstva práce a sociálních věcí nemá vydáno žádné povolení k zaměstnání pro výkon práce v České republice. Žalobce byl přihlášen zaměstnavatelem V. W. s.r.o. od 20. 9. 2018 k plnění úkolů v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie (jako zaměstnavatel byla uvedena zahraniční společnost V. S.z.o.o., Polská republika) dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti s místem výkonu práce na adrese X. Dále je součástí správního spisu závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování žalobce na Ukrajinu ze dne 23. 10. 2018, podle něž je vycestování žalobce možné. Dne 6. 11. 2018 vyzval správní orgán I. stupně žalobce k seznámení s podklady a poučil jej o možnosti vyjádřit se k nim. Žalobce svého práva nevyužil.
15. Dne 19. 11. 2018 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, jehož výrok je rekapitulován v bodě 1 odůvodnění tohoto rozsudku. V odůvodnění správní orgán I. stupně podrobně shrnul dosavadní průběh řízení a konstatoval, že na základě toho, co bylo v řízení zjištěno, shledal podmínky pro vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl totiž (i) zaměstnán u obchodní společnosti A. P. P. s.r.o., neboť práci pro tuto společnost vykonával za úplatu, pod vedením jejího vedoucího pracovníka a za použití jemu poskytnutého pracovního vybavení; pracovněprávní vztah vznikl faktickým výkonem práce, bez písemné smlouvy. Žalobce výslovně popřel jakýkoli vztah k polské firmě či agentuře, neuvedl za svého zaměstnavatele ani V. W. s.r.o. ani V. S.z.o.o. Zaměstnání v České republice žalobce vykonával (ii) bez povolení k zaměstnání, což bylo doloženo sdělením Úřadu práce České republiky ze dne 18. 10. 2018. Nadto žalobce pracoval minimálně v době od 26. 6. 2018 bez povolení k pobytu, neboť měl oprávnění k pobytu na území České republiky toliko od 28. 3. 2018 do 25. 6. 2018 (a posléze tak pobýval v České republice nelegálně). Pracovní povolení (iii) bylo přitom podmínkou k výkonu zaměstnání, neboť se v řízení nezjistilo, že by žalobce spadl pod některou z výjimek stanovenou § 98 a § 98a zákona o zaměstnanosti. Všechny podmínky pro správní vyhoštění podle citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců byly tedy splněny. Každé správní vyhoštění z povahy věci představuje určitý zásah

do života cizince, je proto třeba vždy posoudit přiměřenost tohoto zásahu ve vztahu k protiprávnímu jednání žalobce. Žalobci podle jeho slov ve vycestování nic nebránilo, o čemž svědčí i závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 23. 10. 2018. Vzhledem k uvedenému byla doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států, stanovena na 18 měsíců. Doba k vycestování byla určena v délce 10 dnů, neboť nevyšly najevo žádné konkrétní obtíže spojené s vycestováním žalobce, které by vyžadovaly stanovení doby delší. Téhož dne 19. 11. 2018 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. KRPS-285612-31/ČJ-2018-010025, kterým žalobci uložil povinnost nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění paušální částkou ve výši 1 000 Kč, neboť porušením své právní povinnosti předmětné řízení vyvolal.

16. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 29. 11. 2018 odvolání, které posléze na výzvu doplnil podáním ze dne 21. 12. 2018. Žalobce zejména namítal, že správní orgán I. stupně nedostatečně zjistil skutkový stav, že vůbec nebyly splněny podmínky pro vedení řízení, že je rozhodnutí nepřiměřené, že mu po návratu na Ukrajinu hrozí nebezpečí vážné újmy, že délka správního vyhoštění je odůvodněna nepřezkoumatelně, a že lhůta k vycestování je nepřiměřeně krátká.
17. Žalovaná v odvolacím řízení doplnila správní spis o stanovisko ministra vnitra ze dne 2. 5. 2019, kterým bylo potvrzeno, že vycestování žalobce je možné, a o související zprávy o zemi původu. Dne 15. 5. 2019 poučila žalovaná žalobce o jeho právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a o možnosti vyjádřit se k nim, avšak žalobce těchto svých práv nevyužil. Dne 7. 6. 2019 tak žalovaná vydala napadené rozhodnutí, které podle vyznačené doložky nabylo právní moci dne 7. 6. 2019, a jehož obsah soud shrnul v bodě 2 odůvodnění tohoto rozsudku. Současně žalovaná téhož dne 7. 6. 2019 vydala rozhodnutí č. j. CPR-3009-6/ČJ-2019-930310-V244, kterým zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 19. 11. 2018, č. j. KRPS-285612-31/ČJ-2018-010025.

Posouzení žaloby soudem

18. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.
19. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.
20. Podle § 178b odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců se zaměstnáním pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu.

21. Podle § 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak. Cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.
22. K první námitce žalobce, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro svá rozhodnutí, a proto nezjistily stav věci bez významných pochybností a v nezbytném rozsahu, uvádí soud následující. Žalovaná při svém rozhodování vycházela z celé řady podkladů, které jsou součástí správního spisu. Těmito podklady jsou zejména protokol o výsledku žalobce, fotodokumentace, rámcová smlouva uzavřená mezi V. W. s.r.o. a A. P. P. s. r. o., výpis z pracovní docházky žalobce, sdělení Úřadu práce ČR, závazná stanoviska Ministerstva vnitra a ministra vnitra (včetně zpráv o zemi původu) a výsledky lustrací v informačních systémech. Podle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. Soud nesouhlasí se žalobcem, že ohledně stavu věci panovaly významné pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v nezbytném rozsahu. Žalobce ve své námitce nijak nespecifikuje, v čem (v jakém konkrétním skutkovém aspektu) spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. V této obecné rovině proto soud dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaná přihlédla ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplývala žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobce pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačil, ve své námitce setrval jen v naprosto obecné rovině. Není přitom na soudu, aby namísto žalobce dohledával jednotlivé nezákonnosti, resp. vady řízení, pak by totiž přestal být nestranným orgánem povolaným k rozhodnutí sporu a stal se advokátem žalobce.
23. Soud k tomu konstatuje, že obecnou námitku žalobce o porušení § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu nelze považovat za řádný žalobní bod podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalobce toliko cituje uvedená zákonná ustanovení, aniž by je podepřel jakýmkoliv konkrétnějším a individualizovaným skutkovým tvrzením, zejména o tom, jaké skutečnosti svědčící v jeho prospěch nebyly žalovanou zjištěny [srov. např. bod 23 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017 – 72; všechna citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz]. Soud se touto námitkou proto nemohl blíže zabývat.
24. Dále žalobce namítl, že byl oprávněn k výkonu zaměstnání na území České republiky na základě polského víza. K tomu soud nejprve uvádí, že mezi účastníky není sporu, že žalobce na území České republiky vykonával závislou práci, a že neměl pracovní povolení, zaměstnaneckou či modrou kartu (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Žalobce se pouze zaštiťuje principem volného pohybu služeb a tvrdí, že do České republiky byl vyslán svým zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě za účelem plnění zakázky, k čemuž pracovní povolení nepotřebuje. Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti platí, že „[p]ovolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.“ Výkladem citovaného ustanovení se detailně zabýval NSS v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, v němž „dospěl s ohledem na

judikaturu Soudního dvora a systematiku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.“ Pro službu spočívající v poskytování pracovní síly je přitom charakteristické, že vyslání pracovníka do hostitelského členského státu představuje samotný předmět poskytování služeb, a že vyslaný pracovník plní své úkoly pod dohledem a vedením podniku, který jej využívá (srov. bod 38 citovaného rozsudku).

25. Soud v první řadě ve shodě se žalovanou konstatuje, že nebylo prokázáno, že žalobce byl v zaměstnaneckém poměru k zaměstnavateli usazenému v Polsku (žalobce ostatně v žalobě ani nespecifikoval, kdo měl být jeho zaměstnavatelem). Je pravdou, že podle sdělení Úřadu práce České republiky byl přihlášen zaměstnavatelem V. W. s.r.o. na informační kartě, jako cizinec, který byl vyslán v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie. Ke splnění této informační povinnosti nicméně došlo až dne 20. 9. 2018, tedy v den pobytové kontroly, přičemž žalobce byl podle svých slov u společnosti A. P. P. s.r.o. zaměstnán již od 30. 3. 2018. Ani z rámcové smlouvy o agenturním zaměstnávání uzavřené dne 23. 4. 2018 mezi společnostmi V. W. s.r.o. a společnostmi A. P. P. s.r.o. neplyne, že by žalobce byl v pracovním poměru nebo jiném zaměstnaneckém vztahu ke kterékoliv z těchto společností. Stěžejní v tomto ohledu je však okolnost, že sám žalobce při výslechu uvedl, že žádnou pracovní smlouvu nepodepisoval, tedy ani s polským zaměstnavatelem, a že vykonával pracovní činnost pouze na základě ústní dohody s blíže neoznačeným V.. Již na základě výše uvedeného lze konstatovat, že výjimka podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se na žalobce nemůže vztahovat, neboť nebyl zaměstnancem zaměstnavatele usazeného v jiném členském státě Evropské unie. Provádění dokazování o smluvních vztazích mezi subjekty zúčastněnými na poskytování služeb společnosti A. P. P. s.r.o. a o okolnostech jeho vyslání, jak žalobce navrhoval, by v tomto ohledu bylo nadbytečné, neboť by nemohlo přinést nic nového ohledně zaměstnaneckého poměru žalobce.
26. Nadto je z výpovědi žalobce zjevné, že v Polsku nikdy pracovní činnost nevykonával, přicestoval přímo do České republiky a zde pracoval na základě zprostředkování osobou, kterou označil jako V.. Hlavní těžiště jeho pracovní činnosti tedy spočívalo v České republice a nikoliv v Polsku, kde podle svých slov ani nikdy nebyl. Nemůže se tedy jednat o výkon pracovní činnosti, na který by dopadala výjimka podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Splnění informační povinnosti podle § 87 zákona o zaměstnanosti nenahrazuje povolení k zaměstnání, a naopak vše nasvědčuje tomu, že se žalobce či spíše osoba, která jí zaměstnání zprostředkovala, pokoušela podáním oznámení dosáhnout aplikace § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, ač to odporuje jeho smyslu a účelu. Nelze

přisvědčit ani argumentaci, že žalobce jen konal práci podle pokynů svého zaměstnavatele. I kdyby tomu tak snad bylo, šlo by o výkon závislé práce bez potřebného povolení k zaměstnání. Toho si ostatně žalobce mohl být vědom, neboť sám uvedl, že neměl v úmyslu vykonávat pracovní činnost na území Polska a zaměstnání si dopředu domluvil na území České republiky. Žalobce, ač může být osobou neznalou českého práva, je osobně odpovědný za to, aby vykonával závislou práci na území České republiky v souladu s právními předpisy (zákonem o zaměstnanosti). Důsledky, které plynou z jejich nedodržení, tedy naplnění skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění, nejsou jakkoliv závislé na zavinění či osobních pohnutkách cizince. Námitka je proto nedůvodná.

27. Soud v této souvislosti dodává, že žalobce v rámci uplatněných žalobních bodů nikterak nezpochybnil závěr žalované o tom, že od 26. 6. 2018 na území České republiky pobýval a vykonával zaměstnání bez oprávnění k pobytu. Soud se přitom s tímto závěrem plně ztotožňuje, a aniž by bylo nutné opakovat úvahy správních orgánů, pouze odkazuje na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a napadeného rozhodnutí. Žalovaná podrobně popsala svá skutková zjištění a úvahy, na základě nichž k tomuto závěru dospěla. Je tak zřejmé, že i kdyby se na žalobce vztahovala výjimka podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, nemohlo by to vést ke zrušení napadeného rozhodnutí o vyhoštění, neboť i tak by výkon zaměstnání bez oprávnění k pobytu obstál jako samostatný důvod k uložení správního vyhoštění.
28. Správní orgány provedly dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, neboť v tomto ohledu vyslechl správní orgán I. stupně žalobce a provedl dokazování všemi dostupnými listinami týkajícími se pracovněprávního vztahu a listinami dokládajícími dobu přítomnosti žalobce na území České republiky. Na základě těchto důkazů byly zjištěny všechny okolnosti rozhodné pro posouzení povahy činnosti vykonávané žalobcem v závodu společnosti A. P. P. s.r.o. Stejně tak bylo nade vší pochybnost prokázáno, že žalobce pobýval od 26. 6. 2018 v České republice neoprávněně, neboť zde byl na základě polského víza oprávněn pobývat pouze po dobu 90 dnů (během každých 180 dnů). Tuto skutečnost přitom žalobce nikterak nezpochybňuje. Provádění dalšího dokazování by bylo nadbytečné, ostatně žalobce žádné konkrétní důkazní návrhy v průběhu správního řízení nevznsl. Stejně tak okolnosti týkající se přiměřenosti vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce byly zjištěny v potřebném rozsahu, a to výsledkem žalobce, který jako jediný mohl uvést všechny skutečnosti relevantní pro posouzení této otázky. Správní orgány z jeho výpovědi vycházely a nezpochybnily žádnou skutečnost, kterou uvedl. Žalobce ostatně ani v žalobě nezmínil žádnou novou skutečnost, kterou by bylo třeba vzít do úvahy při poměřování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k právu na soukromý a rodinný život.
29. Rovněž tak námitka, že správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce je nedůvodná. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života cizince. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán zohlední při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby

navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

30. Správní orgány zohlednily veškeré skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce při výslechu uvedl, že na Ukrajině žije v rodinném domě s družkou a se svými dětmi. Nemá v České republice žádné vazby, závazky, rodinné příslušníky či osoby blízké. V České republice žádné intenzivní vazby nenavázal a ani zde nechce dlouhodobě žít. Chce se vrátit na Ukrajinu, kde má domov a rodinu. Do České republiky přicestoval jen proto, aby si vydělal peníze. K integraci žalobce do společnosti nedošlo, neboť pobýval na území České republiky pouze asi půl roku. Správní orgány zcela správně vzaly do úvahy, že nemá na území České republiky žádné vazby, naopak rodinné vazby žalobce váží k zemi, jejímž je příslušníkem. Skutečnost, že žalobce měl v době zjištění nelegálního zaměstnávání platné povolení k pobytu vydané Polskou republikou, nelze vzít při hodnocení přiměřenosti správního vyhoštění do úvahy, neboť sama o sobě nesvědčí o existenci jakéhokoli aspektu rodinného či soukromého života, který by žalobce vedl na území kteréhokoli členského státu Evropské unie, nehledě na to, že v době vydání prvostupňového i napadeného rozhodnutí již platnost víza uplynula. Vzhledem k výše uvedenému nemůže vyhoštění představovat nepřiměřený zásah ani s ohledem na to, že žalobci v důsledku stanovení doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území Evropské unie, nebude moci být uděleno vízum či jiný typ povolení k pobytu, a to případně i v budoucnu, neboť nelze předjímat další možná rozhodnutí ohledně povolení k pobytu. Soud tedy uzavírá, že správní orgány v úplnosti zjistily všechny skutečnosti nezbytné pro posouzení přiměřenosti zásahu představovaného správním vyhoštěním do soukromého a rodinného života a vyhodnotily je s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu. Dospěly ke správnému závěru, že důsledky správního vyhoštění nejsou nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Ostatně žalobce žádné konkrétní důvody nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života neuvedl (až na zmínku o ztrátě možnosti pobytu v Polsku a ohrožení kladného vyřízení jeho pozdějších žádostí o pobytové oprávnění).
31. S tvrzením žalobce, že neměl prakticky možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění, soud nesouhlasí. Žalobce se mohl vyjádřit již v rámci své výpovědi dne 20. 9. 2018, dále byl prostřednictvím svého zmocněnce vyrozuměn a poučen o právu vyjádřit se k podkladům podle § 36 správního řádu (6. 11. 2018 a 15. 5. 2019), což však neučinil, a stejně tak se mohl ke všem skutečnostem vyjádřit v průběhu celého správního řízení.
32. Pokud jde o námitku, že správní orgány nebraly v potaz udělené vízum opravňující žalobce k pracovní činnosti na území Polské republiky, soud uvádí, že uložení správního vyhoštění správním orgánem České republiky nevede bez dalšího k tomu, že by žalobce nebyl oprávněn nadále pobývat na základě platného víza na území Polské republiky. V případě uložení správního vyhoštění je členský stát, který povolení k pobytu vydal, informován o zařazení cizince do evidence osob, kterým má být odepřen vstup na území, a to za účelem zvážení, zda nezruší jím vydané povolení opravňující dotyčného cizince k pobytu na území Evropské unie. Pokud členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, jej nezruší, odstraní členský stát, jenž vydal správní vyhoštění, ze Schengenského informačního systému záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na území Evropské unie. V takovém případě zanechá stát, jenž uložil cizinci správní vyhoštění, záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na jeho území, toliko do vnitrostátního informačního

systému; uložení správního vyhoštění tak má právní účinky toliko ve vztahu k území toho členského státu, který správní vyhoštění vydal, nikoliv vůči všem členským státům Evropské unie (obdobně též rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci C-240/17, E.).

33. Vzhledem k tomu, že žalobce po dobu, co byl držitelem polského víza, jednal v rozporu s právním řádem jiného členského státu Evropské unie, neboť na jeho území bez potřebného povolení vykonával závislou práci, není evidence žalobce v Schengenském informačním systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie, nepřiměřená ani ve vztahu k případné další žádosti o vydání víza nebo jiného druhu povolení k pobytu. To platí tím spíše, že žalobce v Polsku na základě vydaného víza nikdy nepracoval a neměl to ani v úmyslu. Nelze odhlížet od toho, že žalobce během platnosti původního víza porušil pobytový režim, neboť bez potřebného povolení vykonával práci na území jiného členského státu Evropské unie a nadto pobýval na území jiného členského státu, než který vízum vydal, po dobu překračující 90 dnů. Existence záznamu v Schengenském informačním systému nadto nepůsobí absolutní zákaz udělit žalobci vízum či jiný druh pobytového oprávnění (k tomu viz čl. 25 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody). Žalovaná tedy postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jestliže na věc aplikovala § 119 odst. 1 písm. c) bod 2, resp. písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobní bod je nedůvodný.
34. Další námitka se týká účelnosti rozhodnutí. Žalobce má za to, že žalovaná měla zohlednit při svém rozhodnutí jednak délku vedení řízení a jednak to, že žalobce opustil sám území České republiky krátce po zahájení správního řízení. Správní vyhoštění tak považuje za nadbytečné opatření. K tomuto soud uvádí, že nelze přisvědčit názoru, že uložené správní vyhoštění bylo neúčelné. Správní vyhoštění postihuje protiprávní jednání a je nástrojem pro ukončení pobytu. Z okolností případu je zřejmé, že žalobce porušil zákonné podmínky pro pobyt na území České republiky, proto bylo na místě uložit správní vyhoštění. Do doby nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění nebyl žalobce nijak omezen v možnosti pobývat na území České republiky, neboť mu až právní mocí rozhodnutí byl uložen zákaz vstupu na území členských států Evropské unie. Skutečnost, že území České republiky opustil dobrovolně, nemohla mít na správnost napadeného rozhodnutí vliv. Tuto námitku proto soud shledal nedůvodnou.
35. Dalším žalobním bodem žalobce napadal odůvodnění rozhodnutí správních orgánů v části, v níž byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území Evropské unie. Stanovení doby zákazu vstupu je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu. Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že správní orgány vyšly pouze z toho, že doba 18 měsíců představuje spodní hranici rozpětí, jehož maximum je 5 let. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí dobu zákazu vstupu odůvodnilo odkazem na povahu skutku a míru zavinění, délku výkonu zaměstnání od 30. 3. 2018 do 20. 9. 2019 a délku neoprávněného pobytu (od 26. 6. 2018 do 20. 9. 2018). Žalovaná v napadeném rozhodnutí doplnila okolnost, že žalobce svým jednáním naplnil více skutkových podstat vymezených v § 119 zákona o pobytu cizinců. Soud má za to, že správní orgány vzaly do úvahy dostatek okolností podstatných pro stanovení konkrétní doby správního vyhoštění a její trvání řádně odůvodnily. Stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie, v délce 18 měsíců není vzhledem k uvedeným podstatným okolnostem zjevně excesivní. Nebyl-li by žalobce trestněprávně

zachovalý, bez jediného přestupku, jak zdůrazňuje v žalobě, nepochybně by doba zákazu vstupu na území mohla být stanovena ve větším rozsahu. Žalobní bod je proto nedůvodný.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

36. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
37. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. červenec 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně